

... του Όλουφ ήταν πράσινο.

— Αδύνατα Όλουφ ; είπες ο ίπκότης ο οποίος είχε σκαπασμένο το πρόσωπό του με μαύρη μάσκα, σταθήσε στην άκρη να διαβάσει όπως βλέπετε το μονομάτι είναι σιανό. Είναι βυσσινικός και τα είδη μου είναι πολύ μακρυνό.

— Μά το μουστάκι του πατέρα μου, άπάντησε ο Όλουφ, έσεις σταθήσε στην άκρη για να περάσω έγω. Και δίχως να χάνη και τίς, έφερε το χέρι στη λαβή του σπαθιού του. Ο άγνωστος έσπατάσε και αυτός και ή μάχη άρχισε. Καθώς τα φονικά σπαθιά χτυπούσαν στους άσταλέντους θώρακες, τίναξαν πλήθος χρυσός σπίνθες. Τα άλογα φρονιασμένα κ' έδειναν, σηκώνονταν από πιανά τους πόδια κ' όμορυσαν τό ένα άπάντα στ' άλλο και έσκισαν άγρια τις άσφρες των λαιμών και των στηθαιών τους. Κ' οι τρομεροί βαρβαρόηδες με μανία, που όλο και φρόντιζαν χτυπιόνταν χωρίς σταματητό. Ο σκύλλος είχαν γίνει κ' αυτοί ένα κουβάρι και σπαράζονταν.

Τό αίμα έτρεχε ποτάμι από τις άμαρτωσιές των δυο ίπκότην. Ήταν και οι δυο του ; βρεθεί πληγωθή. Μά γίνονταν κάτι παράνομο. Όσα χτυπήματα έδινε ο Όλουφ στον άντιπαλό του κ' όσες πληγές του άνοιγε, ήταν σά να τις άνοιγε στο ίδιο του τό κορμί. Ένα σύγκρου τόλμισε έξαφνα τό σώμα του. Του φάνηκε πως ένα κρύο μετατό σίδερο χάρθηκε μέσα στα στήθια του και ζητούσε να τ' έσκασει τή καρδιά. Ήταν ή τελευταία θανάσιμη σπαθιά που έκοψε στον άντιπαλό του ! Μαζεύοντας τότε όση δύναμη του άπόμεινε ο Όλουφ, έπρότεινε με έπιθεσιασμένη τό σπαθί του και τίναξε πέγα τή μαύρη μάσκα από τό πρόσωπο του έχθρου του. Μά τί φρή ! Ο Όλουφ είδα άντίκρου του τον έζο του έαυτού του άν έπαιθερότη πεναξάστερο. Έίχε παλέψει με τό όλο του τό φάντασμα, με τον ίπκότη του κόκκινου στρουί !...

Τό φάντασμα άφήνοντας μά άλλόκοση κ' ήμα κραυγή, που έκαμε τά βουνά ν' άνατριχιάσουν, άπήλθε.

Τό κοπάδι των μαύρων βορακιών, που στεροβίλιζονταν, κράζοντας άπάνου από τό κεφάλι του γενναίου ίπκότη, πέτασε ψηλά και χάθηκε κ' έκείνω μέσα τά σύγγερα.

Ο Όλουφ έξαγαγύρισε στην καλή του. Ή νύχτα ήθε έσσηρη και γλυκειά. Άγκυλιασμένοι κινιάντα κίσερα ψηλά στον οθρανό. Τό κόκκινο άστρο του Όλουφ δέν υπάσχεσε πικά. Ή Βοήδνα, μεθυσμένη άπ' ατάπη, σάββα και τον κυτάζει κατάματα. Τά μάτια του δέν έχουν τίποτα από τό σκοτεινό και μαύρο άν ματιών του άλαργηστού τραγουδιστή. Διό ζαφίρια λαμκομοπούσαν τώρα μέσα στις κώχες των...

Νειόπαντες γυναικοίλες ! Μή όλγιντε τά μάτια τις ποτέ, έστε κ' άδωα, στους Βημοούς τραγουδιστές, που τραγουδάνε τραγούδια μεθυστικά και αρβωλά.

Κ' έστis κοπέλλες άνύπαντες, μονάχα στο πράσινο άστρο να βνετε πίστη.

**ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΗ ΜΙΑ ΡΗΟΚΟΚΥΡΑ
ΟΙ ΘΕΜΕΛΙΩΔΕΣΤΕΡΕΣ ΞΙΣ ΤΗΣ ΟΙΚΙΑΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ**

Κατά τό Ρολίν, διάσημο Γάλλο οικονομολόγο και συγγραφέα του ίδιου αιώνα, κάθε νοικοκυρά πρέπει ν' άκολουθή τις έξι ήπαστες θεμελιώδεις άρχές της οικιακής οικονομίας :

- 1) Νά κοινοζή τα έξοδά της ανάλογα με τά εισοδήματά της, χωρίς να παραλύεται από τις πολυτέλειες, που γεννούν ή διάφορες κοινωνικές συνθήκες.
- 2) Νά μήν αγοράζή ποτέ με πίστωση, αλλά πάντοτε τους μεροτήεις. Έτσι θα μπορέ ή αγοράζή πράγματα έλεγκτότερα και φηνόταρα.
- 3) Νά θεωρή ως μέγιστο άδίκημα τό να κάνει τους ύπηροτες της και τους έργάτες, που τή δουλεψαν άνα περιμένουν πολύ καιρό τον μισθό τους. Πρέπει να τους πληρώνη έγκαιρος.
- 4) Κατά τόν προϋπολογισμό των έξόδων της να όρίζει πάντοτε ένα ποσό, οσοδήποτε για τους φτωχούς. Για να έμπληρώνη δέ τα κενά και δίχως να σκενοχηρηθή, αυτό τό ίερό καθήκον, καλό είναι να έξασφίξη τό ποσό, που άναλογεί για τους φτωχούς, άμέσως μόλις άποσπράτει τά έσοδά της.
- 5) Ή έπιμελοσύνη, ή γενναίοτητα, στείχζει λιγώτερο όταν κινεί έξει έσχατοσμένα από γοιν τά χρημάτα που θα διαθεή για τό σκοπό αυτό.
- 6) Αυτές είναι ή θεμελιώδεις άρχές τής ; οι ιακής τίονομας κατά τον Ρολίν ;

Τί λέγον ή νοικοκυρές τής έποχής μας ;

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ή ώριότες γυναίκες όμοιάζον με τους άνδρες που έχουν ψηλά αξιώματα. Όλοι υποκλίνονται μπροστά τους, όχι όμως χωρίς συμφέρον.

Φερριέ
Ή καρδιά του άνδρός όληγεται από τό μισαλλό του, ένά στη γυναίκα σερβαίνει τό άντίθετο.
Κα Βλέιγκεν

**ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ**

Οί άγγυροπουλημένοι. Ή πιο εύδουη τιμή τής πωλήσεως... άνθρώπων. Γά ποία του Χατζή-Μιχαήλ-Γιανναρη. Ο γεωλόγος Σκοφός και τα κεφάλια των Λεχαινιωτών. Πώς παρ' έλιγο ο Γάλλος ταγματάρχης Μπουκιέ, να φάη... σανό στη Λάρισα !... Άσφαλής συνταγή κατασκευής άντισεισμικών σπιτιών στη Ζάκχ. Δο. Μία Πασχαλιά του Μιστριώτη.

Στά Όθωνικά οί Μανιάτες είχαν έπαναστατήσει και αυτοί κατά του Όθωνος, για τήν καταστολή δέ τής στάσεως έστάλη στη Μάνη, τακτικός στρατός και Βασροί, τής φρονιές του Βασιλέως. Κατά τής συμπλοκής, οί Μανιάτες κινώθησαν να πιάσουν μερικούς Βασαρέζους αιχμαλώτους, τους όποιους έπειτα έπούλησαν από ένα... άγγούρι τον ένα !

Από τότε οί Βασροί στη Μάνη λεγόιντοσαν... άγγυροπουλημένοι !...

Μιά φορά, τό Πάσχα, όταν πήγε έλληνικός στρατός στην Κρήτη, θέλησε να έπισκεφθή τους στρατώνες και να τακρίση τό πσχαλιό αύτό με τους στρατιώτες τής πατριδος του και ο Κρης όπλαρχηγός Χατζή-Μιχαήλ-Γιανναρης.

Μερκοί στρατιωτικοί θελήσανε τότε να τον κειρέξουν :
— Αί ! γέραςες παιά κακεπάνα, δέν είσαι για ντουφεκι. Δέν βαστούν τά πόδια σου, του είπαν.

— Τά μαλό τά παλληκάρια, άπάντησε ο Γέρω - Καπετάνιος, δέν χρειάζονται πόδια. Τά πέδια είναι καλά για... κείνος που φαύγουν στο πόλο μο βρέ !...

Μιά φορά είχε σταλεί στα Λαχαινά, από τήν Κυβέρνησι ο γεωλόγος Σκοφός, για κάποια έρευνα έκαί, αλλά, άγνωστο για ποιά ατία, παρεξηγήθηκε και αυτός από τους χωρικούς και οί χωρικοί από αυτόν, τόσο, που οί Λαχαινώτες έστειλαν ένα τηλεγράφημα στο ύποσηγειό των έσπερικών διαμερτερομένοι εναντίον του γεωλόγου ως εξής :
— Λαμβάνομεν τιμήν γνωρίζομεν Σεβαστόν ύ. πορευεϊόν, δει που ν' μάς έστενοχώρησε τό κεφάλι, δ σκούφος... ο γεωλόγος !...

Ένα πολύ νόστιμο έπεισόδιο έγινε κατά τό 1910 στη Λάρισα, όταν ο Έντοψ μά έπιτελεο του, έπήγε εκεί για να έπιθερήση τις... αποθήκες του σκνοφ.

Κάποιος λοχίας έμλειέθηκε στις αποθήκες του σκνοφ τον Γάλλον ταγματάρχη Μπουκιέ, χωρίς φυσικά, να τό καταλάβη. Ο Μπουκιέ έμεινε άκοιτές ώρες κλεισμένος και ύπέφερε πολύ. Τόσο πολύ μάλιστα όστε έλ. γε άστεινωόμενος κατόπι στους φίλους του :
— Ύπέφερα τρομερά από τήν πεινα. Παρ' όλιγο μάλιστα ν' άρχισα να τρώγω... σανό !...

Όταν έγιναν ή σεισμικές καταστροφές τής Ζακύνθου, ή τότε Κυβέρνησις έστειλαν εκεί έπιτελετα μηχανικών κ.τ.λ.

Τότε έρρίφη και ή ιδέα των άντισεισμικών σπιτιών, για τήν όποια όμως χαμπάρι δέν είχαν άκόμη οί άρχιτέκτονες του Διμοίου.

Κάποιος έξυπνος Ζακυνθίνος, πληοίσεε τότε τον Νομορχανικό, που διαβίβει τις έντολες και τις συμβουλές τής Κυβερνήσεως και άρχισε να τον ρωτά :

— Δέν μου λές, σε παρακαλώ, για να κατασκευάσω ένα σλίτι άντισεισμικό τί πρέπει να κάνω ;
Και ο Νομορχανικός που δέν είχε ιδέα του πράγματος του είπε :

— Νά... οικονομήσε χρήματα !...

Διηγούνται τό έξη ; ανέκδοτο του μακαρίτη Μιστριώτη, που ήταν τόσο στενά φανατικός στα «παρία».

Μιά Λομκή, τήν ώρα που χτυποΐσταν ή καμπάνες τήν Άνάστασι, ο άείμνηστος καθηγητής βγήκε στη πόρτα του και άρχισε να πυροβολή.

Οί πυροβολισμοί ήσαν άπηγορευμένοι και στις κομπουγιές έτρεξαν οί χωροφύλακες φορηθέντες έγκλημα.

Ο Μιστριώτης έβγήκε τότε στο μπαλκόνι.
— Τι ζητείτε ;
— Ποιάς πυροβολεί εδώ ;
— Έγώ.

Οί χωροφύλακες έμειναν σάν αγάλματα από τήν έκπληξι.
— Τι σάς φαίνεται παράξενον, τους είπαν ο μακαρίτης Μιστριώτης, έδώ άρχεται ο Βασιλέυς και όχονουν του κόσμου τα κανόνια και όταν άνίσταται ένας Θεός, ο Βασιλέυς του Σύμπαντος, δέν θα τον χαιρέτισαν πυροβολούντες !... Άπάγετε βέβηλοι !...

Και οί χωροφύλακες έφυγαν άπορούντες και διστάμενοι...

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ
Από του προσχευός φύλλου του «Μπουκέτου» θ' άρχισομεν δημοσιεύοντας έκλεκτάς σελίδας του διακεκριμένου έθνομορφου λογιού κ.
ΜΠΑΜΠΗ ΑΝΝΙΝΟΥ